

LA TUIES

—Es estrany, però tots els homes, quan jo passo, sento que exclamen: quina pell! Trobo que no n'hi ha per tant.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Disquisiciones

Hasta ahora, conocíamos al estanquero-poeta de la Plaza de Lesseps: Ahora hemos de presentarles al estanquero-filósofo, que tiene su establecimiento enclavado no muy lejos del de aquél: Está en la Travesera, casi tocando a la estación del Metro Fontana y presenta, en el mostrador, un montón de sugestivos caliqueños, secos, olorosos, atrayentes, con el siguiente rótulo que recuerda al público la reciente disposición prohibiendo manosear los cigarros que no se hayan de adquirir:

"Si me quieres, no me toques."

A pesar del ingenio que representa este rotulito, hasta la hora presente, a nadie le ha pasado por las meninges (eso de las meninges no es ninguna cosa fea, ¿eh?), hacerle un homenaje ni darle un banquete.

Muñoz Seca me ha hecho proposiciones honestas. Se lo aviso a ustedes por si acaso. Después del fracaso de su película escénica "Calamar", alguien le ha dicho a madriguera de oreja que si me da la obra a leer antes de estrenarla y yo se la retoco resultará un éxito más grande que "La venganza de don Mendo".

Yo, la buena verdad, hace tiempo que estoy buscando un colaborador. Du daba entre "Azorín" y Eugenio de Oros, pero ahora, en vista de la carta que

Rufastescas

me ha mandado el Rey del Astracán, no sé por cuál decidirme. Allá veremos. Vosotros, por si acaso, estad sobre aviso.

Estos días ha corrido el rumor de que por el Paseo de la Aduana (a) Avenida del Marqués de la Argentera, pasaba algo gordo.

Practicadas averiguaciones minuciosas, hemos sabido que lo que pasaba, era Solsona pequeño que iba a hacer información a los centros oficiales para su rotativo de línea europea (vulgo estrecha). Que da, pues, aclarado el lapizlázuli, que diría el ex senador.

RUFASTA
disquisidor de gran calibre

CHISTES

CINEGETICOS

¿A que no saben ustedes cuál es el cine más silencioso de Madrid?

¡Pues, el cine del Calao!

Leemos, cortamos y pegamos:

"Por la policía ha sido detenido un sujeto apodado "Cabezota".

Para tranquilidad de nuestros lectores, hacemos constar que este "Cabezota" no tiene nada que ver con el plumífero cinegético de igual nombre, que sigue haciendo de las suyas para tormento del público lector y espectacular.

Estos días va a estrenarse en Barcelona una película impresionada en Budapest. Los rótulos han sido hechos también en aquella población.

Iremos a verla. ¡Es tan apasionante eso de los títulos húngaros!

Se asegura que pronto se empezará a rodar una producción nacional de gran espectáculo.

El argumento es debido al famoso escritor señor Sputto, los intérpretes son el señor López, portero de la casa donde vive el operador, la distinguida dama joven del "Centro Recreativo del distrito segundo", señorita Pasticets y el actor de mal carácter señor Roscoll.

Los interiores se han filmado en casa del señor Peret, de la calle del Arco de Tamborcitos, y los exteriores en la calle de las Moscas.

Dicha producción, al mismo tiempo que en Barcelona, se estrenará en París, Londres, Berlín y Rascalobos, y se nos asegura que dejará tamañita "La tía Ramona".

Lema de última hora: ¿Sabe usted leer y escribir? Pues, funde usted una revista cinematográfica, si puede ser, en rograbado.

¿A qué no saben ustedes en qué se parece la gente que va a buscar entrada general a los teatros de categoría, a los carpinteros?

En que hacen cola.

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
Santpere-Bergés
Primera actriu:
Asumpció Casals

Divendres: estrena de

EL DRET DE LES DONES

O
SANT ANTONI
GLORIOS

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Tothom ha d'anar a veure

EUREKA

La millor revista que s'ha presentat a Barcelona

Gran triomf de

Tamara y Freloff

Els formidables ballarins

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

Cada nit

ALLELUIA

Segona versió de

CHARIVARI

Espatarrant exit de Carpentier i Anna Ludmilla

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

i fermes convençuts de què la literatura galant és un esplai i una arma formidable contra la pornografia, tortuosa, silent i covarda, ens complaïem en reproduir algun dels seus contes en el present número. Cal lluitar! Cal demostrar amb tenacitat i constància que la literatura graciosament galant no és una droga tòxica, sino una beguda agradable, riallera i plena del bon sentit de la vida.

Salut, noble Pere Mata!

Una frase de'n Sassone

EN una de les darreres juntes de la Societat d'autors, un compositor de música, va dir:

—Jo em faig la música, em copio jo mateix les partitures...

I en Felip Sassone, amb el seu graciós "ceceo" conten que va respondre al moment:

—Ez uzté el único autor que ze copia a zí mismo...

Rialla general que feu emmudir al music, qui no s'atreví ja a tornar a fer us de la paraula.

Cordial homenatge

PERE Mata, el ferreny escriptor galant, lluny d'avergonyir-se de la seva obra, noble, ponderada i saludablement estimulante, acaba de publicar a Madrid un bell aplec dels seus millors contes que han fet universal el seu nom. Nosaltres, fervents admiradors del gran escriptor,

L'astracà entre els "producers"

HEM rebut una lletra en la que se'ns fa notar que a les revistes que's fan al Paral·lel hi manca un "sketch" astracanesc. Com que en Rufasta ens té concedida l'exclusiva no tinguin por de que el nostre director se'n aprofiti.

A més, que els "producers" del Paral·lel, d'això de l'astracà en saben la prima. I, sinó, vegiu aquesta mostra del gènere, rigurosament autèntica i idèntica a l'original.

No fa gaires dies, una senyora es va presentar a un autor de revistes per a demanar-li que fes contractar la seva filla per a l'espectacle.

—Oh, senyor! — li va dir—. No és perquè sigui filla meua, però creguim que balla com els àngels! Te unes cames que semblen de goma!

I el "produceur", sempre al "tanto", conten que va respondre:

—Oh, veurà... Amb això de la goma no em diu pas res... Això de la goma és tan elàstic...

Una altra cosa que també és elàstica

CONSTI que no anem a dir cap grolleria. Aquesta altra cosa que també és elàstica és la moral, que tan fan anar amunt com avall una colla de senyors i senyores desocupades des de fa uns quants dies.

Per a demostrar la realitat de la nostra afirmació, anem a contar una anècdota que resulta bastant divertida.

A Berlin, s'està representant una obra japonesa que du per títol, "El Mikado". Alguns crítics van protestar dient que la "mise en scene" resultava immoral, puix, en el segon acte, la protagonista, una japonesa que és diu Yum Yum pren un bany a la vista dels espectadors.

Però Fraulein Rita Georg, que és l'actriu que interpreta aquest paper, ha protestat de la acusació, justificant la moralitat de l'obra amb els següents termes:

—No veig que hi hagi en aquesta escena cap atentat al pudor, puix en el moment del bany no sóc pas jo qui el pren sinó una figuranta sense importància que em substitueix...

Vegin, doncs, si no tenim un bon pam de raó amb allò de la elasticitat...

L'hortolà de Sant Boi.

EL GALANT ENGINYOS.

EN Ridaura feia més de dos mesos que perseguia a donya Encarnació, una vidua en la plenitud de la vida i de les carns. Una escultura romana del segle XX.

Però la vidua feia l'orni i no es deixava convencer.

—El procurador de la torre m'ha anunciat la seva visita per telèfon, i em sembla que per pagar el trimestre aviat ens haurem entès.

—Tan antipàtic li sóc? — li preguntava aquest un dia tot prenent el te.

—No és que em sigui antipàtic. Ridaura, però trobo que la simpatia hi ha moltes maneres de demostrar-la, de més a més de la que vostè em demana. Vostè és un jove molt agradable, la seva companyia m'encanta, però...

—Doncs si és així, donya Encarnació, per què no m'obre el seu cor?

—Perquè el meu cor, no s'obre amb qualsevol clau, Ridaura. Es un pany de combinació.

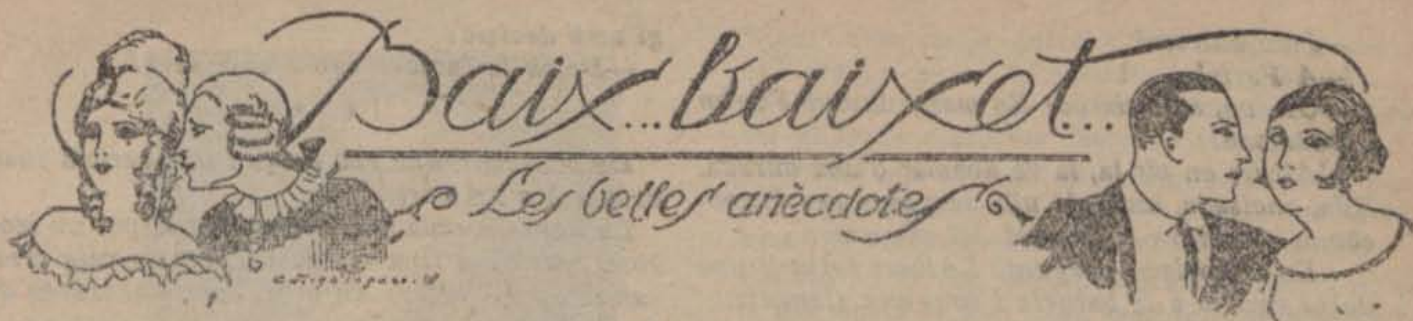
En Ridaura callà un moment. Mirà llargament a la vidua, i mormolà en veu baixa:

—Un pany de combinació? Les conec totes, senyora...!

Aquesta exclamació va ésser el talismà màgic que va fer trontollar la virtuosa dama.

I des d'aquell dia es volgué convencer de si en Ridaura havia mentit.

Fly Candó.

LA LLUM DELS SEUS ULLS

ELS pares de l'Antonieta estaven esverats. No hi havia manera de convencer-la.

—Em mataré! Em faré monja! — repetia ella cada vegada que l'envestien perquè donés fi a n'aquell idil·li descabellat.

—Mira, noia, que no et convé! Mira que és un disbarat! — li deien els seus pares.

Però ella, sempre humil, sempre disposada a acatar la voluntat dels seus pares, ara sols tenia una resposta:

—O amb l'Albert, o amb ningú!...

Els prou s'esforçaven en fer-li veure que aquell "degenerat" no era un partit recomanable i que tota la vida hauria de penedir-se de no haver romput a temps aquelles relacions. No hi hagué manera de torçar-li la voluntat.

—Però, si ni tan sols s'ha atrevit a venir-nos a trobar per parlar seriosament de matrimoni!— deia el pare com a darrer recurs—. Dig-li que vingui i et treuré davant d'ell la vena dels ulls!

Efectivament: l'Albert, mai, però mai, ni directa ni indirectament, no havia parlat formalment de matrimoni.

I no n'havia parlat, perquè bé prou i reprou que sabia ell que a l'hora d'aclarir els seus mitjans de vida, tot se n'aniria en orris. I, de més, a més, la paraula casori no li era pas molt grata.

En canvi, si no havia parlat de matrimoni, havia demostrat la seva bona voluntat començant a practicar alguns dels seus usos i costums, tals com abraçades, petons i altres menudències pròpies de dos enamorats que ja esperen el dia assenyalat per a la boda.

No eren, doncs, tot defectes el que tenia l'Albert, i l'Antonieta, convençuda d'haver-lo reduït amb les seves gràcies, no es donava compte de què, en realitat, la reduïda, l'esclava del donjoanisme de l'Albert, era ella.

L'aventura havia començat en un poblet de la costa, on ella i els seus pares passaven l'estiuada.

L'Albert, ben repapat en l'auto d'un amic, s'hi deixà caure un dia de festa major i l'Antonieta va sentir, en veure'l, aquella mena de trap-trap al cor que, quan una noia el sent, es pot ben dir que ni el combregar hi és a temps...

Es varen fer amics. Una estranya simpatia els apropiava.

Per l'Albert, un viciósot que sabia de l'amor tot allò que els homes, una volta conegut, preferien ignorar, la conquesta d'aquella noia ingènua i encantada, era una primeta plena d'encís i de delícies. A mida que anava parlant amb ella, li semblava com si s'anés endinzant en un caminet humil i solitari d'un jardí virginal, plè de sorpreses captivadores.

Varen ballar un ball, després un altre, i en començar el tercer, l'Antonieta ja no sentia la música, envoltada en les dolces melodies dels llavis de l'astut Albert.

Es juraren amor sota l'aranya de l'envelat i varen ballar el darrer ball bon xic més apretats que els altres. La cosa ja no tenia remei.

Passat l'estiu, els dos enamorats continuaren el seu idil·li. Però un dia, vingué el daltabaix, en enterar-se el pare de la noia d'aquells amors clandestins.

L'home va cridar a capítol a la seva filla.

—Mira, noia—li digué—, això no pot anar ni amb rodes. M'he enterat de qui és aquest pillastre que et va al darrera i estic convençut que sols dues coses li poden interessar de tu: els diners o una altra cosa pitjor que, una volta perduda, no es torna a trobar ni amb diners ni sense.

El pare de l'Antonieta, estava equivocat: a l'Albert no li interessaven els diners de la noia. Si haves anat darrera d'un dot, faria ja molt temps que s'hauria casat. Sempre havia tingut proporcions envejables i mai les havia aprofitat. Era jove i volia disfrutar de la vida. De més a més, mai li faltava un bitllet dels grossos a la butxaca, que una vidua en plè desconsol es cuidava d'anar renovant.

La resistència del pare, fou absoluta.

—Et privo fins de saludar-lo! — li digué com a ultimatum.

I ella, ingènua, innocent, proposà a l'Albert:

—Fugim?

I se'l quedà mirant embadalida.

El xicot es gratà el cap. Rumià una estona i a la fi respongué:

—Ben pensat! Ara mateix, d'aquí cap a l'estació!

—I on anirem?

—A París!

—Oh, no, a París no! Es massa lluny! Fugim a Badalona!

L'Albert en oïr-la, la va apamar d'una mirada. Ella, encisada, amb els ulls sospesos per l'innocència, esperava la decisió del seu amor.

—En tramvia?—preguntà l'Albert fent-li una dolça carícia a la barbeta i somrient flemàtic.

—No, no: en tren, en tren...! — animà ella, decidida ja a l'aventura que havia de resoldre la seva vida.

Per més que l'Albert pregà, no hi havé manera de fer-la passar de Mataró. I a Mataró es varen deixar caure.

En arribar a l'hotel, l'Albert va omplir així la fitxa de registre:

—Albert Mirambell i senyora.

Ella, en llegir-ho, es va tornar tota vermella, però no perdé la serenitat.

—Demana dues habitacions — li digué en veu baixa—. Digues que tenim el costum de dormir separats.

L'Albert es mossegà els llavis i rompé la ploma en rubricar la fitxa. Per què aquells escrúpuls? Quan dos enamorats fugen, és per enllestir una feina que allà on són no els hi deixen fer.

Es mirà a l'Antonieta, i altra vegada tornà a topar-se amb aquella dolça innocència que emergia dels seus ulls.

—Dues habitacions... que es comuniquin — demanà al cambrer fent-li l'ullet.

Soparen. S'atiparen de petons i d'abraçades. Uns petons i unes abraçades que l'Albert no havia fruit mai. Tenien una flaire especial, un candor insospitat...

A les deu decidiren anar a dormir.

Ell, discretament, deixà ajustada la porta de comunicació. Envà pel mig, s'anaven dient l'un a l'altre paraules dolces. Apagaren els llums. L'Albert saltà del llit i de puntetes, s'adreçà a la porta de comunicació de les cambres. Havé de retenir una blasfèmia. La porta estava tanca amb clau. Es quedà un moment sense saber el què fer. Arronçà les espatlles, i mormolà entre dents:

—Res: tornem-nos en al llit, que això... és la lluna...

I rabiós, entaforant-se entre les flassades, afe-

gí amb decisió:

—Demà la facturo cap a casa seva!

De bell matí, una veu dolça i una carícia suau despertà a l'Albert.

La llum daurada del sol, tamitzada per un stor rosat, arribava fins al seu llit, en un raig d'escames de mil colors, en projectar-se al través de la cambra.

Ella, l'Antonieta, assentada al seu costat, se'l mirava amb una tendror encantadora.

No es digueren ni un mot. Els llavis trèmols s'ajuntaren i ell sentí un escalfret en el moll dels ossos. Una humitat tèbia i turbadora que sentí damunt de les seves galtes el commogué.

—Plores, nena meva? Per què plores? Et penedeixes d'haver fet el que has fet?

—No, no! — cridà ella triomfanta—. Mai de la vida! Llegeix!

I li allargà un telegrama.

L'Albert es quedà lúvit. El paper blavenc li tremolava en la destra. No podé articular ni un sol mot. Ella se li tirà als braços i l'omplenà de petons.

—Nen! Nen meu!

Fou una oració silenciosa, casta, pura.

—I ara corrents cap a Barcelona! — exclamà ella saltant del llit i en un embriagament d'alegria.

L'Albert se la mirava com un ensa, sense saber què fer. L'innocència, la castedat que fluïa dels ulls d'aquella noia enamorada, l'aturdí.

A la fi un gest de resignació es dibuixà en el seu rostre. Tornà a llegir el telegrama:

"Vos perdonem. Torneu de seguida i podreu casar-vos. Els teus pares."

—Es que jo, ahir, en arribar a l'hotel, els hi vareig telegrafiar, sabs? — aclarà ella.

Ell seguí mirant-la. Què rediantre hi tenia en els ulls aquella noia que, en mirar-lo l'acobardia d'aquella manera?

L'Albert, el don Joan empedernit, el caçador furtiu dels acotats de l'amor, no va saber fins després de casat que la claror dels ulls de l'Antonieta, era la llumaneta de la felicitat, d'una felicitat en la qual ell mai no havia somniat...

LAURA BRUNET.

"Saló" amb mitja dotzena de teles, disposat a què les penjessin completament a gust seu.

—Ramoneta — cridà l'amo del local—, vols fer el favor d'acostar l'escala corredissa?

—I per què l'escala? Els meus quadros no permeto que siguin penjats a més alçada que la del bras! — observà amb certa acritud en Duran.

—No hi fa res, senyor Duran — intervingué la Ramoneta — així i tot, sempre és més còmode fer-ho amb l'escala.

I, amb un saltironet de cadenera, va pujar al segon graó de l'escala.

Això va ésser un avantatge, perquè permeté a n'en Duran observar que la Ramoneta era una xicota que tenia cames, que les tenia molt ben fetes i que el seu faldellí permetia contemplar-les fins per damunt dels genolls.

En aquell moment entrà un client, i l'amo deixà sols a n'en Duran i a la Ramoneta, que continuaren la seva labor.

Jo no sé pas com devia anar la cosa, però és el cert, que, quan l'amo tornà a entrar al saló d'exposicions, la Ramoneta penjava el darrer quadre, al cap d'amunt de la paret, quasi sota una viga.

—I això, señor Duran? — preguntà l'home tot estranyat—. Com és que fa penjar tan enlaire les seves teles?

—Què vol fer'hi? M'he repensat; he canviat d'idea. Trobo que així estàn més apropet de la glòria!

L'amo alçà el cap. La Ramoneta seguia dalt de l'escala, apoiada a la paret i penjant, la tela. El comentari de l'amo va ésser breu i vertical:

—Efectivament, senyor Duran: a ran mateix de la glòria!

Robert Francheville.

—Em deien que l'amor era una cosa tan difícil i tan llarga d'explicar. Trobo que no era tan llarga com deien.

LA GLORIA

A la fi, en Duran, el famós pintor de marines i boscatjes, havia accedit, després de fer-se pregar molt, a portar unes quantes teles seves al "Saló dels Independents".

Però això sí, com sempre, havia exigit que se li reservés el millor pany de paret i que ell mateix dirigís la col·locació de les teles. Com que en Duran era una firma que donava to a l'exposició no hi hagué més remei que accedir a les seves demandes.

Un bell matí, doncs, en Duran es presentà al

BONA RESPOSTA

L'ESCENA passa en un presidi.

El carceller va a avisar un condemnat a cadena perpètua que la seva dona ve a visitar-lo.

El presidari, que quan estava en llibertat no vivia en gaires bones relacions amb la seva costella, respon:

—No estic per aguantar tabarres.

El carceller insisteix:

—Doncs, què vol que li digui?

—Digui-li que he sortit!

Van Tresca

L'OPERACIO

JACINT Ruiz es va casar als cinquanta sis anys, edat admirable per ésser ministre, senador vitalici, tinent general o magistrat del Suprem; per a tot, menys per a casar-se. Està clar que, éssent com era Jacint un home de món, no va cometre la lleugeresa, que hauria estat en ell imperdonable, de casar-se amb una joveneta de divuit anys. no; per a junyir-se al sant jou, Jacint va elegir per a companya una senyora seriosa i respectable, una dama que frisava ja els quaranta, però tan opulenta, tan fresca, tan plena de salut i de vida, que potser haurien estat preferibles les divuit primaveres. Un amic lleal tingué la caritat d'advertir-li-ho.

—Em sembla, Jacint, que fas un disbarat. Aquesta senyora es massa senyora per a tu.

Però, quí deté a un home posat en la pendent del casori? Mentre puja la costa del nuviatge és possible subjectar-lo, deturar-lo, desviar-lo del camí, però una vegada ja en la pendent, no hi ha més que creuar-se de braços, abandonar-lo al seu impuls, deixar-lo reliscar, i caigui com caigui.

Jacint es va casar. L'acte fou solemníssim i fastuós. Tots els diaris de Madrid encapçalaren aquell dia l'aristocràtia secció "De sociedad" amb columna i mitja de prosa altissonant, que començava amb la descripció de la cerimònia, seguia amb la llista dels regals i acabava amb l'afirmació de que els nous esposos havien sortit en viatge de nocces cap a l'estranger.

En efecte; havien sostit cap a París i Londres. Un viatge d'un parell de mesos, segons digueren als seus íntims. Jutgis, doncs, la sorpresa de tothom quan als vuit dies els vegeren tornar.

Tots els familiars se'ls hi llençaren al damunt.

—Què hi ha? Què vos ha passat?...

—Res, res... El viatge que no

ens ha probat... sobre tot a la dona... L'agitació, el moviment, el canvi d'aigües...

Alguns maliciosos somrigueren. No hi havia, però, res del que aquests es pensaven.

La veritat, l'única veritat, la contà Jacint al seu metge.

—Es tracta de una cosa molt desagradable. Jo m'he casat veritablement enamorat de la meva dona...

—S'ho mereix.

—No ho sab prou bé. Sàpiga volgut doctor, que la meva dona, a més de totes les estupendes qualitats morals i físiques

que tothom pot veure i endevinar, en té una altra molt més admirable encara i que no coneix ningú més que jo. La meva dona no és el que sembla. M'explicaré. Vull dir que la meva dona, encara que davant dels ulls de tothom es vidua, en realitat és tan... tan nena com la filla de vostè que sols té quatre anys. El primer matrimoni no fou per a ella més que un contracte. Aixó li semblarà a vostè bon xic estrany però és així. El marit de la meva dona, el primer, naturalment, era un home jove, però malalt, gastat, perdut... una

—No se pas perquè en diuen natura morta, d'això!

—Jo no em casaré més que amb un home que siga diferent dels demés; un home extraordinari; un home gran...

calamitat. Aquesta és la part agradable de la qüestió. Però ara ve la desagradable. Maria Victoria, la meua dona, continua essent tan nena com abans. Fins ara estic quedant jo a la mateixa alçaria del primer marit. Al principi vaig atribuir-ho a les incomoditats dels trens, a la manca de tranquil·litat dels hotels, a la vida agitada i anormal que portavem... Amb aquesta creència vaig proposar-li retornar a Madrid i... res. Aquesta és la situació. Figuris vostè quina situació!

El metge no vacil·là

—Volgut senyor Ruiz, tot això que m'acaba d'explicar és un xic greu. Hi haurà necessitat de que's posi a tractament...

—Però si jo estic bé! Em trobo com mai... Es ella... és en ella que trobo unes resistències inesperades...

—Ah, ja!... Comprenc... ja pot ésser, ja. Hi ha algunes dones que... En fi, val mes així. Això té un remei molt senzill. Tot es redueix a una insignificant operació...

—Es el que jo pensava. Per això he vingut a veure'l. Ella té en vostè una gran confiança. Ja

sab vostè el que són les dones en aquestes coses... La virtut, la vergonya, el pudor...

—Res. Tranquilitzís. Farem aquesta petita operació i tot quedarà arreglat.

—Quan vol que la fem?

—Aquesta mateixa tarda.

—Tan de presa?

—Home! Figuri's!...

—Com vulgui. Estic sempre a les seves ordres. Vagi a casa a preparar-la. Dintre de mitja hora estaré allà. Serà cosa d'un moment.

En efecte; va ésser cosa d'un moment. Deu minuts escassos. Jacint, per discreció, no va volguer-hi ésser. El metge, al sortir, semblava un xic desconcertat, nerviós, cansat...

El marit, sense advertir-ho li va estrenyer les mans.

—Ha anat bé, eh?

—Ja ho crec... No mancava més...

Jacint, acompanyà al doctor fins a la porta. Després es dirigí a veure a la seva dona. Maria Victoria estava allitada. Al veure al seu marit deixà anar un sospir i el va mirar apassionada i somrient. Ell s'inclinà per a petonejar-la, però en aquell instant, vibrà furiós el timbre de la porta i entrà de nou el metge.

—Perdonim... m'he deixat oblidat un aparell...

—Un aparell?

—Sí, un aparell... l'instrument amb que he realitzat l'operació... Me'l dec haver deixat al llit...

Maria Victoria protestà:

—Em sembla que no s'ha deixat pas res...

—Malgrat... jo juraria... Em permet?...

El doctor s'arremangà, ficà novament la mà entre els llençols i va treure un objecte de metall lluent, del diàmetre aproximat d'una botella de cervesa petita.

—Ho veu, senyora? — pronuncià el doctor triomfalment.

Ella es tornà tota vermella.

—Ai, perdoni... No me n'ha via assabentat!...

Pere Mata

EL DEPENDENT TIMID.

EN Rafelet, un jove dependent, d'ulls blaus i cabell ondulat, va anar a ensenyar unes magnífiques mostres de perfums orientals a una mondana de gran preu. Ella el va rebre en un salonet ple de coixins virolats i amb un kimono obert del davant que de tant en tant s'obria i deixava veure les més formoses perspectives.

Ella, per enraonar, semblava que ho fes amb les mans, perquè ara les posava damunt de les espatlles del dependent, després damunt del genolls i més tard damunt d'altres coses que no cal pas anomenar.

En Rafelet deixava fer, però no deia una paraula.

—Sembla que està trist — li digué la mondana, en veure'l tan callat.

—No, no, senyora; no és que estigui trist.

—Doncs què li passa? En què està pensant?

—Estava rumiant que cada vegada que vaig a ensenyar perfums a una senyora per l'estil de vostè, després haig d'estar cinc mesos a descompte per pagar els endarreriments al meu principal...

K. K. Tua.

—Què et deia, el director?

—Que havem d'obrir més les ales per aixecar el cor del públic.

EL SECRET D'EN PERET

EN Peret, orfe des de menut té una tia que el protegeix. És mi-lionaria i no té altra il·lusió que la de que en Peret es casí amb una noia noble.

Ell és molt apocat, i deixa que la tieta li vagi preparant un casament a gust d'ella, per a lograr lo qual dona uns tès aristocràtics tots els divendres, de 5 a 7.

A la fi, la tieta ha trobat la noia que convé al seu nebot: la marqueseta de Bonindret.

—Què et sembla, Peret? — li pregunta la tieta, quan ja fa prop d'un mes que els dos jovicels ballen junts, es perden junts pel jardí i fan

tot el que poden fer juntes dues persones joves del nostre temps.

Ell arronça les espatlles demostrant no estar gaire satisfet.

—I això? Què l'hi trobes a la marqueseta?

—No, no és res, però...

—Però què?

—Veuràs he sabut d'ella una cosa molt íntima... un secret que... no sé com dir-t'ho tieta...

—I bé, home, quí no té una tarà en aquest món? Essent una cosa secreta i que quedarà entre tú i ella...

—Oh, bé, sí, però... és que després, tots els meus amics es burlaràn de mí, perquè tots n'estàn enterats de què la marqueseta té un desig de magrana a l'anca esquerra!

Fly Candor

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'èl! k!

UN HOME DE PES

LA Dodó i la Tití, estan de confiança. —Quina sort tens, tu, Dodó, de tenir un protector com l'Armand! Ai, si jo fos tan afortunada amb el meu!

—Que té mal caràcter?

—No: pesa cent quilos!

Rakú.

UN BON CONCELL

TOT ballant, ballant, la Filomena i en Fica-fort, es varen anar fent amics. Això passava a la Bohèmia, a la Beta, que diuen els castissos.

Primer parlaren de pel·lícules. Després de si les modes d'ara són més pràctiques que les de l'avior. Després del temps, i ja és sabut que quan dos que ballen parlen del temps, és que entre tant van fent la seva feina.

—I vostè de què fa, senyoreta? — li preguntà ell al tercer ball.

—De res. Sóc d'Olot i fa dues setmanes que he arribat a Barcelona. Visc amb una tia i encara no

havem decidit a què podré dedicar-me. Com que no conec cap ofici...

—Ah, caratsus! De manera que vostè és de fora? — observà ell amb el cor obert a l'esperança.

—Sí, senyor, sí. I vostè, a què es dedica?

—Jo...? Tinc... tinc un centre de col·locacions. Per cert que si a vostè li interessa, jo li podria cercar una situació agradable. Té preferències per algun ofici?

—No, senyor, no.

—Bé, no hi fa res. Si vostè em vé a veure, jo li prometo que la col·locaré de seguida.

Consti que va dir "la" i no va dir "li". No era hora encara de dir-ho.

L'endemà, a l'hora convinguda, la Filomena era a can Ficafort.

—Hola, bufona. Passi, passi. Precisament tinc una col·locació per vostè, però li hauré de donar quatre lliçons molt necessàries.

La Filomena va passar. En Ficafort li va donar les quatre lliçons i al cap de poc, mai dirieu de quin ofici feia la Filomena?

De dida!

Kata Pulta.

AMOR FILOSOFIC

PARLAVEN de l'amor. Cada ú de la penya hi deia la seva, d'acord amb el seu temperament. Les definicions eren escoltades religiosament per tots. A la fi em va tocar a mi donar la meua.

—I tu, què n'opines de l'amor? — em preguntaren amb interès.

—Jo? Molt poca cosa. Sabeu què penso així que he conquistat una xicota?

Tots em miraren. Vareig beure el darrer glop de conyac i de seguida vaig continuar:

—Doncs, penso com ho faré per desempellar-me'n!

A. Septic.

VAREIG trobar en Gausacs, que anava Rambla avall amb les mans a la botxaca i amb una cara de pomes agres que deia ben clarament que n'hi passava alguna.

—I doncs, Gausacs — vareig dir-li, apropant-m'hi—, què et passa que fas aquesta carota?

—No me'n parli's, perquè n'hi ha per tirar el barret al foc!

—Explicat, home, explicat!

—Figura't que vareig conèixer una xicota rossa, d'ulls blaus, de caminar indolent i vincladís i d'un parlar que semblava talment que tingués un chor d'àngels dins de la boqueta...

—Aquestes, aquestes són les que em recomana el metge!

—Doncs bé, cmo ja pots comprendre, em vareig entregar a ella en cor i ànima. Li comprava tot el que em demanava. Un rellotge de pulsera. Una dotzena de mitges de seda. Dues combinacions. Tres parells de sabates. Dos vestits. En fi, tots els capricis que tenia, els veia satisfets immediatament.

—En canvi, ella, no es devia mostrar esguerdada...

—Ella? Quan s'ha vist ben equipada, m'ha plantat. Es per això que estic desesperat.

—I bé, home, no n'hi ha per amoinar-s'hi. D'aquí vuit dies ja ni te'n recordaràs!

—T'equivoques, noi. Jo, contant amb què tenint-la a ella m'estalviaria ben bé quatre duros a la setmana, vareig comprar tots els regals a termínis, i ara, ara hauré d'anar pagant vint peles cada disset durant dos anys i m'hauré de passar les nits mirant la lluna. Vés si me'n recordaré temps d'aquesta aventura de la noia dels ulls blaus!

Noi de Sans.

UN ENCARREG EMPIPADOR

EL senyor Llástigs està acabant els preparatius per un viatge a la capital. Tot són presses i tràfecs, perquè és quasi l'hora per anar a l'estació.

—No't descuidis el maletí al tren! — li diu la seva esposa, tot baixant l'escala.

—No tinguis por, dona, no tinguis por!

—Ves amb compte amb els autos! — li recomana en arribar a la porta.

—Està bé, dona!

I quan el senyor Llástigs està ja amb un peu en el cotxe per guillar cap a l'estació, la seva esposa s'hi acosta i li diu molt baix perquè el cotxe no se n'enteri:

I sobre tot... no et deixis entabanar, i pensa sem-

pre amb mi!

—Això sí — romp el senyor Llástigs — tu sempre a darrera hora recordan-te de fer els encàrregs més difícils!

Ll. A. Tuga.

LA DONA I LA POLITICA

DE dia en dia, la dona es va imposant i el feminisme va guanyant noves trinxeres. Tot en elles va agafant aires masculins i fins els termes d'expressió procuren imitar als homes, ja en la llar, ja en afers de caràcter públic o polític.

Aquest dia, la Isabeleta, a mitja tarda va notar que estava neguitosa, i per esbargir-se un xic, va decidir anar a fer una visita al seu maridet en el despatx.

Però quan hi va ésser, no sabia perquè hi havia anat. S'assentà damunt de la taula i va començar a fer tonteries amb el seu marit. Res, coses de les casadetes de nou quan estan neguitoses.

—Però, vols fer el favor de dir-me què hi has vingut a fer aquí — exclamà ell a la fi, veient-la tan enjogassada.

—Oh, res. Ja veuràs, volia parlar amb tu... parlar, sabs?, parlar...

—Doncs explicat, dona, explicat.

Ella no sabia per on començar, però a la fi, digué decidida:

—Escolta, tu: oi que quan vosaltres voleu tractar algun afer, el poseu damunt de la taula?

—Efectivament.

—Doncs, mira... això és precisament el què he fet jo.

El maridet, que era un bon jan i molt carinyós, no exigí més aclaracions. Dolços i sants ardis de les casadetes de poc!...

Sara Trusta.

SERVEI MODERN

L'agència ha enviat una minyona a donya Maria i aquesta l'interroga:

—De manera que ha treballat deu anys al carrer de Muntaner.

—Sí senyora.

—Ja és una bona nota. Deu anys, realment són uns quants anys. I a quina casa del carrer de Muntaner?

—Quasi bé a totes, senyoreta.

Kaimitu.

Conte premiat en el número passat:

EL SISTEMA VORONOFF

—Sembla que té fred, senyoreta...
—I vostè sembla tot al revés...

DITXOSA MEMORIA!

LA Clotilde és una mondana que li plau donar aire i sabor de fruit prohibit als seus afers. Així els clients li són més adictes i més pròdigs a l'hora de fer el regalet acostumat.

Ella té un repertori de frases fetes que deixen embabiecats als seus amiguets del cor.

Aquest dia, estava en íntima conversació amb un d'ells i per afalagar-lo, li digué tota somniosa:

—Ai, Albert meu, sense tu no podria pas viure!

—Albert? No em dic pas Albert, jo!

—Com s'entén que no et dius Albert! No som dijous avui?

—No, dona, no: avui som divendres!

—Ai, dispensa, Lluís meu, però estava ben creguda que erem dijous que és el dia de l'Albert!

Vanda Rheta.

UNA DECISIO FERMA

LA Merceneta i la Vicenta s'han trobat en mig del carrer. La Merceneta i la Vicenta són dues tanguistes que viuen de la manera que poden, com la majoria de les tanguistes en aquests temps de moral de butxaca. Abans, no feien més que ballar. Ara ballen al so que toquen.

—I doncs, Mercè — fa la Vicenta —, com aneu amb el teu marqueset?

—No me'n parli's. Estic aborrida. Si la cosa segueix així, et juro que d'aquí vuit dies no seré ja la seva amigueta?

—I això?

—Res, manies d'ell: figurat que s'ha empenyat en plantar-me!

Ruc Harold.

INNOCENTS AMORS

LA Matildeta i en Rafelet tenen setze anys i festegen. Però d'amagat dels papas, naturalment. Aquestes coses sempre es fan d'amagat quan se tenen setze anys.

Avui la Matildeta i en Rafelet es diuen coses molt dolces a cau d'orella. Però, són tan innocents, pobres, que s'entretenen parlant dels trobadors, de Romeu i Julieta, del Faust i la Margaridó...

No obstant, en Rafelet se sent don Joan i en un moment d'audàcia mormola molt insinuant i amb les galtes vermelles:

—Saps, Matilde? Avui he somniat que abraçava una noia, i li feia molts petons!

I ella interroga, temerosa i plena de candor:

—I estàs segur de què no ens ha vist ningú, mentres somniaves?

Sara Trusta.

Erotyl és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-
TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que s'igan a tot altre tractament.
Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50
farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona
Impressió: Lletano. - Bou de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

SEGONS hem llegit en un periòdic nordamericà, les alegres nenes de Filadelfia organitzen un concurs tan curiós com simpàtic. Es tracta de coronar a l'home més guapo de la ciutat.

Com que el manifest que han publicat amb motiu d'aquest concurs, es digne d'ésser reproduït, el publiquem a continuació, per a que els nostres llegidors es llepin els dits de gust, sentint ganes de guillar cap a Filadelfia:

"Es concedeix a les dones una importància massa gran. (Això, sembla dit per l'Alvaro Retana). Se les tracta amb un exagerat respecte i es concedeix sense raó als seus capritxos. Hem de reconèixer els furs masculins en tots els dominis i els aventatges físics que poden fer prevaleixer els homes. Espatilles amples muscles vigorosos, perfil de medalla, ulls brillants. Ha arribat el temps de que els drets masculins de la formosura siguin també reconeguts!"

Si llegeix el manifest el nostre amic Paco Aldaz es segur que a Filadelfia s'embarca sense duptar.

o o o

DEMA a migdia sabrem el resultat de la rifa. Nosaltres, que en això no ens fem il·lusions, recomanem als llegidors que no s'encaparrin.

Puix si no treuen cap premi ja es podran aconsolar anant a treure la grossa a casa de la Mamà.

o o o

EL degà dels cobradors de tranvies, de Londres, William Prior, ha fet unes manifestacions força interessants obres els temps passats i els presents. Vegi's, sinó, la mostra:

"Comparin el volum que ocupaven les dones del nostre temps a les plataformes, i el que ocupen ara. Abans, amb aquelles faldilles tan amples, un no es podia bellugar. En canvi, les cames de les dones d'avui en dia ocupen tan poc lloc! I es tan dolç

sentir el seu contacte, sols atenuat imperceptiblement per la finor dels seus vestits reduïts a la mínima expressió!"

Del que hem copiat a dalt es dedueix en Prior deu ésser al seu país un complet madrugador.

o o o

JA es va estrenar "La Villana", i talment com a Madrid, l'èxit que va obtenir en Vives fou quelcom difícil de poguer condensar en el poc espai de que disposem.

"Eldorado" ha estat novament marc del triomf del gran music i les ovacions es succeïxen cada nit, sempre amb entusiasme creixent:

LA TUIES entusiasmada fel·licita al gran autor puix resulta "La villana" de ses obres, la millor.

o o o

L'EMPRESA del "Moulin-Rouge" ha convertit aquell escenari en una mena de sucursal de la "Venta Eritaña". Hi ha "canté jondo por todo lo alto", que diuen els castigos, als quals, entre parèntesi, no he pogut entendre mai, puix jo no comprenc que, essent "jondo", puguin anar "por todo lo alto". En fi. Misteris del "caló".

Hi ha les germanes Ortega més seductores que mai que quan ballen m'encaminen i al meu cor li fan dir: Ai!

EPI!... EPI!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandos per correu, amb tota discreció

RETALLEM de "Germanor", de Santiago de Xile, revista que edita el "Centre Català" de la mateixa capital:

"Es una señora argentina quien me dice: — "Fijese usted en la mujer de Barcelona. No verá una sola con los labios pintados ni con la pollera por encima de la rodilla. Vaya usted al casino de La Rebassada o a los hoteles de lujo del Tibidabo y no encontrará una sola fumando. Apenas si la melena corta ha entrado, resistida como es por todas las hijas del pueblo. Barcelona es la ciudad, entre las muchas que llevo vistas, donde la mujer guarda mayor recato."

Aquesta si que em farà gracia! Com queda doncs, qui ha afirmat que la noia catalana era l'esca del pecat?

o o o

AL "Folies-Bergere" s'han cansat de fer revistes i ara tenen en qualitat d'estrella a la xamosa Maria Ayzelà, que és una xicota de lo més finet que hem conegut dintre dels gèneres varietinescos, que diu el nostre amic "Gordito".

Puix la noia és molt bufona i canta d'allò més bé posant un ulls tan remonos que a mí em fan perdre l'alè.

o o o

I ara, senyors, com que ha arribat la hora de plegar el ram, els hi dessitjem, sense pasar-los-hi la dècima a domicili, que tinguin un bon Nadal, que no els hi penjin la llufa al dia dels innocents, que treguin la rifa de cap d'any i que els Reis els hi portin forces coses, com, per exemple, l'augment de la contribució, la factura del sastre, un nou marrec, l'amo que puja el lloguer del pis i el burgés que rebaixa el jornal.

Perquè així, senyors, es presenta la cosa, a la que tots hi hem de pendre "precipitació", que diu la senyora Carme, la portera de davant de casa.

L'amo, per això, no s'entén de romanços i ja té encarregats sis capons, vuit litres de Jereg, i un carretó plé de neules. El menú, ja ho poden veure, es de circumstàncies.

El senyor Rufasta no té quartos, com de costum; però, de totes maneres, els asseguram que passarà un fel·líc Nadal.

La senyora Lliberata modesta, es conformarà amb una polla ben grossa per a poguer-se atipar.

L'Afarta Pobres.

«LA MASCOTA»

(casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques «Sense rival»)

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS (APSA)

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meubles

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la ma-
ravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia
sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el
éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—M'empipen aquests ninosts de roba, perquè per més que facis sempre estn tous.